

Konečně už mir nám nastal po té velké vojně, voličstvo zas navrací se k práci své pokojně.

Však to byla bitva náká, dost krve se lilo, ani peněz ani ran se místem nešetřilo.

Pan Stewart si dlouho bude kapsy ohmatávat, věru lip je taky brátl nežli pořad dávat.

Nejen kapsy, bezpochyby také ta část těla, jež v úterý při výplatě tak zápně se měla.

Dnes ještě za assistance kluků, mladé cházky, na ulicích volání se budou platit sázky.

Pamětníci dřívějších dob, voličové starší, nejráději dle starých zvyků jezdí na tračkáři.

Mladí, ti jsou modernější, to už není pro ně, ti sází na kandidáty stejné jak na koně.

Budeme se rozčilovat ještě nákou chvíli, pak si ani nevzpomenem, že za volby byly.

Mladochů.

Doma věčně vládu stráší: "Počkej, fialsi proklati!" A do Vídně jechaj klidně jak nevinná poupata. Doma randál: "Hanba!" "Skandál!" Vyhrožují, co jí daj! — a ve Vídně pak jsou klidní, takřka ani nedutaj! Doma klejou, do ní rejou — tam jí se všim spěchaj' vstříci! Já řku: Škoda! Ta metoda, ta nám nezpomůže nic!

Potrestaná vychloubačnost. Starý lékař k mladému kolego: "Jak se vám daří?" Doktor začátečník: "Výborně! Dnes v noci jsem byl pětkrát prozruzen!" Starý lékař (s úsměvem): "Proč pak si nenasypete do poště prášku?"

Turecká reforma.

Sultán ku pokroku vzhledem přijal novodobou zásadu: daně bře léta předem, zold a gúze platí — pozadu!

Jen dostát slovu!

"Milý pane, v tomto měsíci vám skutečně nemohu zaplatit!" "Ale to jste mi řekl před měsícem taky!" "Nu a nedostál jsem slovu?"

K ženské módě.

Zvykli jsme už náhodě: že vidíme jarní květy na klobouku mnohé tety dříve nežli v přírodě.

Proč duchové nekouří?

Ponevadž chodí od 12. hodiny do 1. hodiny s pňuoci, v kterémž to období všechny tabákové obchody už jsou zavřeny.

Při návštěvě nemocného ptá se manželka lékaře: "Prosím vás, pane doktore, řekněte přece pravdu, jest nějaká naděje, že se můj muž opět pozdraví?" "Milá paní, nemohu vám, bohužel dát žádnou naději buďte na to nejhorší připravena."

"Děkuji vám, pane doktore, to mně postačí, jen když to není horší."

Moderní Šalomoun.

Professor (při zkoušce): "Uvedu příklad: Dvě matky spolu bydlící mají každá téhož dne po jednom dítěti, oba hochy. Téměř stejného jsou věku, velmi podobní, nota bene spí v jednom pokoji. V noci služebná děti promění. Tu je větší právnička, jak tento případ rozluští. Jak byste, pane kandidáto, tento případ vyšetřil tak, aby každá matka dostala své dítě?"

Kandidát: "Děti jsou rozhodně poměňány?" Professor: "Zajisté." Kandidát: "To je jednoduše proměněna, a každá bude zase mít své."

Stěžovali si přítel na velice bláto, pomoz mu od té nepřímé možnosti taktov: řekl, že jde proti němu jeho věřitel, a on ihned buď se bláto v práchu."

Pozorný sluha.

Pani: "Proč prostráté, Johane, ještě o dva přibory více?" Sluha: "Ale milostpán přece povídá, že objednal dvě vdovy, a v polodně že jsou tady — tedy pesm pro ně prostřel. Zůstanou přece na oběd?"

Pani (se směje): "Ale to jsou 'dvě vdovy' od Smetany." Sluha: "To já nevím, odkud jsou, to milostpán neřek, a že jsou mlékafky, taky ani nemuk!"

Dáma: "Pani kvartýrská, není pan doktor doma?" Kvartýrská: "Není, ale je tam jiný pan. Jen ráčej' daj."

Jak se píše.

Když vlak vjížděl do nádraží, stál u otevřeného okna. Jeho knír a slěná tvář, upomínaly na nebožku kněžnu...

Cizinec tážal se pravého Pražana lamanou češtinou po starém židovském hřbitově. Ten však živou močí nedovedl vyrozumět, čeho sobě cizinec vlastně přeje. S politování a pokrečením ruce se odmlčel. Konečně přijadlo mu na cestě, co si cizinec asi přál. Horem pádem spěchá za ním a taž se znovu, myslil-li "starý židovský hřbitov". S radostí potakal cizinec, leč pravý Pražák děl s politováním: "To nevím, kde je" a šel klidně svou cestou dále.

Když Adam v ráji nahý byl, jaké měl vlastně trampoty? On přece nikdy nepropil i poslední své kalhoty!

Návštěvníce: "Aj, aj: vy máte zase novou toaletu?" — Hostitelka: "Tak jest. U mne je svadlena takřka ob den." — Její synátor: "Ba že! Jen co se na běhá sem s účtem!"

Pani: "Aby za vámi, Máry, došel do domu váš milý, to nestřipm. Je to k vůli lidským řecem."

Služka: "Ale paní, vzdýt' on u domě vi každý, že nechodí sem k vůli vám."

"Jen si pomysli! také na sehodech prý mají ti Hejřilové těžké koberec! Ale dlh mi zaplatit ne a ne! Musím sám jít je upomenout."

"Hm! Půjdeš-li skutečně, možná, že pak budeš zehnatí tím tlustým koberecem na sehodisti. Lokaj toho paustva je na věřitele hrozně hr!"

"Naplati se nyní ta společnost, u níž má Kubelík pojistěnou pravou ruku pro případ, že by jí ztratil!"

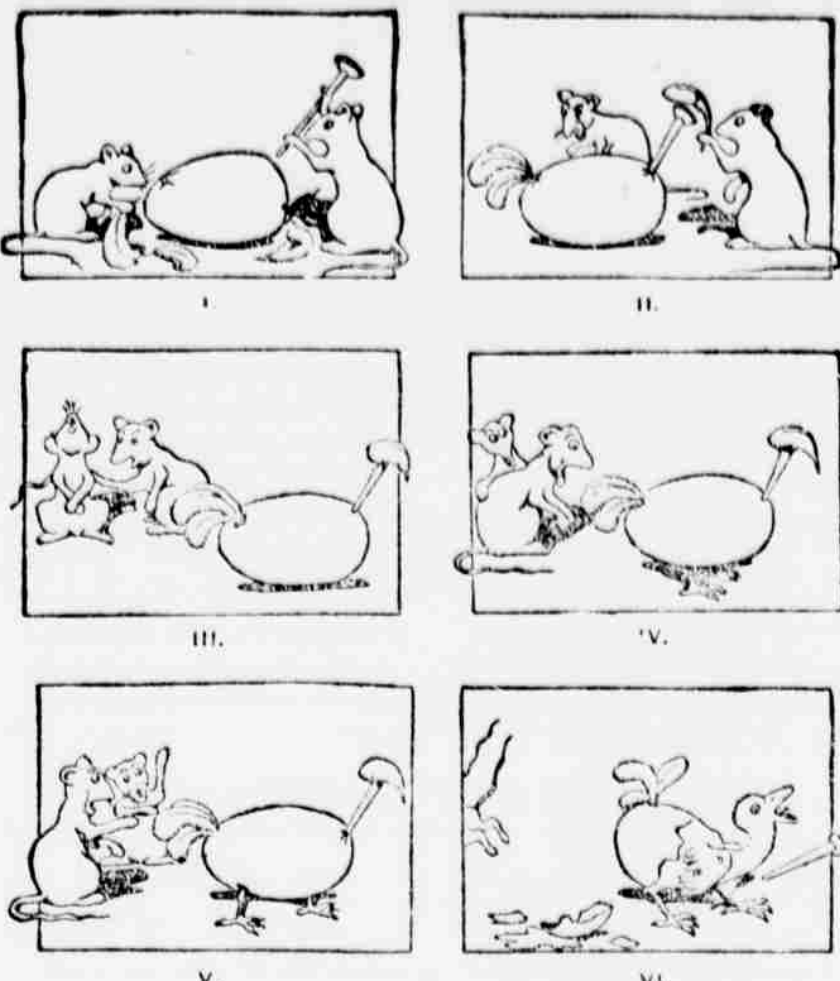
"Stalo se mu něco na ní?" "Inu, přišel teď o ni — zasnoubenim!"

Nedorozněmí.

Služka, poslaná koupit čaj, sův prašek proti imyžu, byla tažna prodávacem: "Přejete si ho do lahvičky či do papíru?"

"Ne, prosím, do — postele."

Velikonoční vajíčko.

Nedovtipa.

On: "Oh, slečno, jak mé srdce pro vás bije! Což je opravdu neslyšite?" Ona (mrzutě): "Ale ne! Když sedíte tak daleko!"

Da se to napravit.

Otec (velkoubehodnik): "Cože? Děla kletka za šest dolarů týdně a opovíží se ucházet o tebe?" Deera: "Ale, tatínku, vzdýt' on by toho potom nechal."

Z politických debat.

"Tak vy jste hlasoval pro Stewarta? Já myslel, že jste prohibicionista?" "Ne, já jsem hodinář"

O ženách, pro ženy.

Na pařížské vysoké škole pro stavbu mostů a železnic obdržela slečna Kanyerská, Ruska, hodnost' civilního inženýra. Je to první žena, která na proslulém tom učilišti graduovala. Na základě svého vzdělání uchází se nyní sl. Kanyerská o místo na ruských drahách.

Doktorka lékařství Bedřiska Lubringerová byla noslavno na vědecké universitě promována slavnostně za doktora všeobecného lékařství. Lubringerová již před několika roky získala si doktor'ského titulu na universitě v Curychu ve Švýcarsku. Potom složila matematickou zkoušku, kterou musí mít každý řadový universitní posluchač v Rakousku, podrobila se všem předepsaným přísným zkouškám lékařským, tak zvaným rigorózním, obdržela v nich dobrou známku, byla jmenována doktorem všeobecného lékařství a může provádět praktiku v Rakousku. Dr. Lubringerová je dleňou ženou, která na universitě na doktora medicíny byla promována; před ní dostalo se té hodnosti jisté "von" Posanerové.

Po dlouhá již leta mají ženy na Islandu, které jsou starší 25 let, svobodné a samostatné, nelehké právo v obecních a kostelních volbách. Nyni snem islandský přijal zákon, jímž se vdo vsm nebo panam, které stojí v čele domácnosti aneb jiným způsobem zaujímají samostatně po stavení, uděluje právo volitelnosti, či pasivní volební právo. Ze ny takové jsou volitelnými do snemu, do obecních rad měst a vesnic, za parkmistry a představené, když vyhovují všem ostatním podmínkám volitelnosti.

Přátelům opofeneč, jež chovají buď pro zpěv, krásné pěti nebo učení, prokazuje v New Yorku znamenité služby ptačí nemocnice, která stojí pod vedením čilé dámy, jež si zvolila za svůj speciální obor léčení ptačích nemocí. Ptačí ta doktorka nejen přijímá pacienty do svého špitálu, nýbrž též chodí k pacientům do domů, nebo udílí porady v ordinancích svých hodinách; při tom dáva si platit právě tak, jako by léčila lidi. Ptačí nemocnice má místo pro tisíc pacientů. Ptačí jsou podrobeni skoro všem nemocím, jimiž stížení bývají lidé; trpí revmatismem, nezáživností, záduchem, souchořkami, srdečnými vadami, ochrnutím, horečkou, ano mají dokonce i — kufi oka, ovšem velmi malá. Nemocniční kostice jsou vlastně papírové kabele různé velikosti, vystlané ústřížky plátna; kromě toho v ptačí nemocnici jsou teplooměry, obrázky, drobnohlady, číselná vata, jiné přístroje lékařské a všechny možné léky. Také masáže se zřusta užívá. Meně než 500 pacientů nikdy v nemocnici není. Je-li dosti místa, tu se přes leto přijímají tam stravníci; kdo odjíždí z města a má ptáka, jenž je cenným a jemu milým, dá jej ku ptačí doktorce na byt a stravu a odjíždí s přesvědčením, že má svého opofenečného miláčka dobře zaopatřeného.

Alci Rooseveltové, děti na šeho presidenta, asi zavidějí bezpečeně mladé dívky, které by rády byly na její místo. A přece Alice nemůže být prohlášována za šťastnou. Pocty, jichž se jí dostává, a chvalozpěvy, jež se na ni na všech stranách pějí, — a to pro žádnou její zásluhu, nýbrž pouze proto, že její otec jest prezidentem — velmi snadno mohou mít zhoubný vliv na její mysl. Takovým vlivem může odolati pouze velmi silná povaha — a ta u devěte leté mladá jest věcí velmi vzácnou. Tatinek i maminka Rooseveltové jsou jako většina Američanů slabými k dětem, hlavně k deřám. Jest to úplně nevhodné a nemístné, když mladá dívka, která nemá žádné ho významu pro veřejnost, na svých cestách pořadá velké veřejné "receptions", dáva audience jako nějaký potentát. Stejně závrazení hodným je, že i uradovce se její vnitřní sacusání a tak vyhazují peníze, jichž by se mohli uživati k lepšímu účelmu. Vystupování mladé dívky jest prostým občasným americkému nesympatickým. Ale americké case-pisy takové kousky podpornují a s velkou obdivností referují o každém kroku mladáho děvčete. V tom ohledu naše republikánské noviny nicoho nezadáji ku příkladu vládním listům německým, které přinášejí dlouhánské zprávy o korunám princů, velkých jej až do nebo — a přece mladík ten nebyl a není ničím jiným než

rozflamovaným buršákem, jenž nemá jiné tužby než důkladně se "natahnout", a devčaty milostně přetky zapřadati a různé, s klukovstvem hranicemi, kousky provádět.

Mir manželský často bývá úpinně zničen malicherným skádelem. Jak nemilým je pobyt v rodinném kruhu, kde takové škádelení a dobirání je na denním pořádku! Zvláště tam, kde citlivé povahy tím se rozčlepují a zlobí. Každý člověk má nějaké choulostivé, citlivé místo, kde ho to nejmenší dotknouti bolí. Když se jiny takového místa často dotýká, nutí se tím první k obraně a to nema nikdy dobré následky. V mnohých manželských škádelích neho si dobira jedna strana druhou ustavičně. Často chce muž tím způsobem "vychovatelsky" působiti, nocožem odnáeti nebo přecemu ji navyknoti. Ale to je špatný způsob "vychovy". I u malých dětí má takové vychovávání špatné následky a tím více u dospělých žen, které bez toho jsou velmi citlivými. Také je do stí mužů, kteří při takovém dobirání se rozčlepují a zlobí. Nejhorší však je škádelem, které již nezsluhuje toho jména, nýbrž správněji by mělo býti označeno co "bodání". Člověk nechce při mo karati a proto chce ucelo do sáhnoti tímto způsobem. Nechce nic přímo své ženě, nebo žena jemu, že to nebo ono není dobré, proto okoktuje, špičkuje, přehá, boda. Takových prostředků také často užívá zavisti a zlo myslnosti, jež se potom pase na rozpacích nebo zlosti napadeného. Lidé, kteří takovými zbraněmi bojují, se již nemaprávi; ale v manželském, v rodinném životě nutno se vyvarovati i nevinného škádelení, ponevadž často bývá příčinou mrzutosti a vážných roztržek.

"Tedy přece jste se viděli. A co chlápi?" "Ano, co chtěl, to je právě ta." "Tak? Co to bylo vlastně?" "Kdybych to věděl!" "Nu, byl-li u tebe?" "Já nebyl doma." "Tak!" "Byl u mne, řekl mi doma, dvě hodiny. Okolo třetí nebyl již uzei živými!" "A dopis pro tebe nezanechal žádný?" "Nic nezanechal. Nenalezl u něho ani řádky. Ani slova pro nikoho." "A tuší nedovedeš nic?" "Dovedeš snad ty? Všecko, co vim, vis také ty." "Toť podivné!" "Nejvyšš podivné! Přemýšlím už plně dvacet čtyry hodiny o dvou slovech: Co chtěl?" "Skutečně, podivné." "Nikdy snad nebylo pro mne větší záhadu, než tato. Něco chtěl, toť jisté, proto přece přišel k mne. Ale co, co chtěl? Za těch pět let, co jsem ženat, u mne nebyl, až teď, před smrtí." "A proč se stříšil?" "Kdož ví? Nikdo nic neví. Há dají. Jeho život byl jako hodiny. Neměl vášni. Byl vsestranným pactivecem, pokud vim. Nikdo nic neví. I to je záhadou!" "Zdržel se u tebe?" "Ne, když mu řekl, že jsem odesel, odesel také." "Počkej! — Snad — snad chtěl několik slov s tvou?" "S mou ženou, myslíš? Ne, ani to ne! Vždyť byla doma. Přijala ho. A ptal se po mně. A hned zase odesel."

"I teď jsi ztratil jak se zdá? Co? Vykradli tě? Či snad ti utekla žena s jiným?" "Nie z toho, ne!" "Chvála bohu, žeš konečně promluvil. Pověz mi aspoň, proč ty mraky na tvém čele. Sedněš si na osamelou lavičku v parku a kdo tě pozoruje, myslí by, že strádáš hanebně sny."

"Víš o tom, že Havlík zemřel?" "Totiž udělal sám včera konec, cheeš asi říci?" "Ano, ano, stěšil se."

"Jestli proto se kaboníš, tak té opravdu nepochopuji. Vase přátelství, totiž lze-li o přátelství vůbec mluvit?" "Ani to ne! Vždyť nebylo žádného..." "Nu tedy?" "Ale přece. — Nu sedni si, nestiž tak přede mnou. — My si nebyli přece tak všední, jak se ti zdá. Ostatně ty asi sám se upamatuješ?"

"Ale, já vim; myslíš před pěti lety kdy byl tvým sokem. Na to vzpomínám sám jako náhodou. Kdež pak — To už všechno minulo. To už jisté minulo. Havlík také už dávno změnil své cíle. A já sám vim, že nezpomínal, ani ne zaviděl. Potom vy máte už dvě děti. Tvoje žena, nu ostatně..."

"Když přece jen se to nedá tak odbýt. Něco záhadného je v tom, to mi nikdo neupře. Něco, čemu nerozumím a čemu by nikdo nerozuměl. Něco, co už dnes nikdo nerozřeší, protože on, Havlík je mrtve, on to věděl. Snad jenom on to věděl. Aspoň on jistě to věděl."

"Tak to říkni jednou; co se stalo vlastně?" "Hm; je podivno vlastně, co se stalo. Vždyť, my jsme od těch pět let, co jsem se oženil, ani spolu skoro nemluvíli. Ano, jednou. Myslim, že je to pět let, snad docela víc..."

"Ne, pět?" "Nu, tedy pět. Náhoda tomu chtěla, že jsem tehdy zvitřil já. Ani nevím, jak se to stalo. On j měl rád a ona jeho také, to vim bezpečně. A dnes konečně sám nedovedu odvodnit, co bylo vlastně přicinou, že jsem se postavil mezi ně. Opravdu nevím. Snad trochu sobectví, eh, je to vlastně jedno. Ani také nevím, jak se stalo, že jsem zůstal vítězem. Jestli ani dnes neznám svou ženu tolik, abych si to dovedl psychicky vyložit. Ale — o vlastně bžbí — jak bylo rozhodnuto mezi mnou a Havlíkem, nestalo se ani jednou, aby se byl mně nebo mně ženě někdy postavil do cesty. Stal se nám rázem cizí. A to do celá vědomě. Nedovedu si představit, že v podobné situaci dovedl by si někdo věsti poctivěji"

"Bylo tak snad souzeno." "Snad, ale takových snad á mám po ruce více. Snad i to: snad říkal něco ženě, kdo vi. Nebylo tam svědků. A má mne příliš náda. Chejí jí alespoň věřit. Ale naopak zase: O koho se může jednat? Bud' o mne nebo o moji ženu. Snad o oba. Je zde zase to snad! Mohu mít vni podezření, vlastně mám je již a nemohu se ho zbavit. Červ v mozku!"

"Havlík se rozhodl patrně v poslední chvíli..." "Ano, snad! D'ábel mi to byl dluzen! Co mi uteklo pod rukou, to už nedostihnu!" "— a může být, že Havlík nebyl už přítelným, když k tobě šel. Jako před smrtí!" "Ano, snad! Je to vše jedno. — Přece byla tu vždycky přítelna, proč ke mně šel, ano proč?" "Zvláštní příhoda!" "Podivná příhoda! A vš, já v tom tuším drama —"

"Hm, co mohl chtít? Co chtěl?" "Co chtěl, co chtěl? Léta mne to bude strašit v mozku. Co jsem chtěl? Co chtěl?"

Revoluce. Některé revoluce měly dobré následky. Lid sprostil se toho, co jej tížilo. Jímeli tuze mnoho nebo nezdravé pokroky, záhudek snaží se též osvoboditi škodlivé tíhy. Nepovedeli se mu to, záhudek se kazí a celé tělo chladne. Ztrácíme chuť k jídlu, dostaví se nadmutost, říhání, pálení záhy, zápa nebo i zánet a vředy... Severova Zaluďeční Hořká upravil stravu každého druhu, síli ústrojí, aby mohlo zase na dále samo pracovat, hoji nezáživnost a žlučnatost a za krátko nabude člověk zase svého dřívějšího zdraví a svět jej zase těší. Severova Zaluďeční Hořká má lahodnou chuť a účinek její je tak bezpečný, že ji i samí lékaři předpisují. Stojí 50 ct. a \$1.00 podle láhve. K dostání v lékárnách nebo přímo u vyrábitele W. F. Severy v Cedar Rapids, Iowa.